

Arrest

nr. 228 501 van 6 november 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 april 2019 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X 1994.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 24 november 2015 en dient op 24 december 2015 een aanvraag tot internationale bescherming in.

Op 26 september 2016 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 20 januari 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 6 november 2017 met nummer 194 598 wordt de verzoekende partij niet als vluchteling erkend en wordt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 25 januari 2018 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 27 februari 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest 11 oktober 2018 met nummer 210 795 wordt het beroep verworpen.

Op 30 november 2018 dient de verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming in.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van de verzoekende partij op 5 februari 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overgemaakt.

Op 28 februari 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Afghaanse nationaliteit en bent u een sjjiitische Hazara. Op 24 december 2015 deed u een eerste verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U verklaarde toen afkomstig te zijn uit het dorp Zardaloe, gelegen in Qarabagh district van de provincie Ghazni. Volgens uw verklaringen vestigde u zich op negenjarige leeftijd samen met uw familie in Iran. U zou in totaal twaalf jaar in Iran hebben gewoond. Via Skype zou u uw huidige echtgenoot, H. M. (...) (O.V. (...)), hebben leren kennen. Via een mullah zouden jullie religieus zijn gehuwd via het internet. U zou naar de Belgische ambassade in Teheran zijn geweest, maar zou daar te horen hebben gekregen dat u zonder paspoort als Afghaanse niet het recht had om legaal naar België te reizen. U zou uiteindelijk Iran illegaal hebben verlaten om uw man te vervoegen. Uw vader, moeder, broer en zus reisden met u mee, maar in Turkije raakte u van hen gescheiden. U zou geen nieuws van hen hebben. U verklaarde dat uw ouders uw documenten hadden waardoor u geen enkel document kon voorleggen. Op 20 januari 2017 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan uw voorgehouden Afghaanse nationaliteit en dus ook niet aan uw verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran. U tekende op 23 februari 2017 beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 6 november 2017 werd de beslissing van het CGVS door de RvV bevestigd.

U keerde niet naar Afghanistan terug en u deed op 27 februari 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming. U verwees opnieuw naar uw oorspronkelijke verklaringen en voegde toe dat de tolk tijdens uw eerste verzoek niet al uw antwoorden had begrepen. Als bijkomend element stelde u veel last te hebben van stress, ondermeer veroorzaakt door uw negatieve beslissing, waardoor u geen kinderen kunt krijgen en u zich niet kan integreren in de maatschappij. Ter staving van uw tweede verzoek legde u een originele taskara, een huwelijksboekje en een briefomslag voor. Op 27 februari 2018 besliste het CGVS om dit verzoek niet in overweging te nemen. U diende hiertegen een beroep in. Op 11 oktober 2018 werd de beslissing van het CGVS door de RvV bevestigd.

Op 30 november 2018 deed u een derde verzoek om internationale bescherming. U verwees opnieuw naar uw eerdere verklaringen betreffende uw nationaliteit en uw leven als Afghaanse vluchteling in Iran. U wijzigde echter uw verklaringen met betrekking tot uw identiteit. Zo beweert u nu H. F. (...) te heten en niet G. M. (...). Ter staving van uw verklaringen legde u volgende documenten voor: kopieën van enkele bladzijden van een Afghaanse paspoort op naam van Ha. F. (...), een kleurenscaan van een taskara, foto's waarop u te zien bent in Iran en in Mazar-e Sharif. U beschikt tevens over een brief van uw advocaat, meester Ahmed Sakhi Mir-Baz.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek tot internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet. In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er geen geloof werd gehecht aan uw voorgehouden Afghaanse nationaliteit. Deze beslissing werd op 6 november 2017 door de RvV bevestigd. Uw tweede verzoek werd door het CGVS niet in overweging genomen en deze beslissing werd op 11 oktober 2018 door de Raad bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Integendeel, u bracht geen nieuwe elementen aan en u verwees uitsluitend naar uw eerdere verklaringen betreffende uw nationaliteit (Verklaring Volgend Verzoek, d.d. 1 februari 2019, vraag 6, 15 en 18). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter en alleen vasthoudt aan uw eerder aangehaalde motieven is niet van dien aard om de voorgaande beoordeling in een ander daglicht te plaatsen.

Dat u H. F. (...) zou heten en niet G. M. (...) is een blote bewering die u niet aan de hand van overtuigende stukken hebt gestaafd. U stelde dat u gelogen had omdat u niet in de Dublin procedure wilde terechtkomen (uit de Eurodac gegevens in het administratief dossier blijkt inderdaad dat u voor uw komst naar België in Duitsland was) doch dit verklaart geenszins waarom u in het kader van uw tweede verzoek niet kon zeggen dat u H. F. (...) heet (Verklaring Volgend Verzoek dd. 1 februari 2019, vraag 3). Bovendien gebeurt de identificatie in het kader van de Dublin procedure uiteraard niet louter op basis van iemands naam maar op basis van een vergelijking van de vingerafdrukken. Dat u dit niet van bij aanvang zou hebben beseft, overtuigt evenmin.

Vervolgens dient opgemerkt dat u in het kader van uw tweede verzoek een taskara en religieus huwelijksboekje voorlegde op naam van [M.] (tweede verzoek: Verklaring Meervoudige Aanvraag, vraag 17). Ditmaal legt u echter een kleurenscaan voor van een andere taskara op naam van [H. F.] en een ander huwelijksboekje waar uw naam eveneens vermeld staat als [F.]. Bovenstaande toont vooral aan dat u valse Afghaanse documenten kan verkrijgen en dat u er ook niet voor terugdeinst om deze te gebruiken om toch maar internationale bescherming te bekomen. Bevreemdend is ook dat uw huidige taskara afgeleverd is in de provincie Samangan en niet in Ghazni waar u beweert van afkomstig te zijn en waar ook de eerste taskara werd afgeleverd (Verklaring Volgend Verzoek dd. 1 februari 2019, vraag 5). Volgens uw advocaat valt dit te verklaren door het feit dat uw tweede vader van Samangan afkomstig is (zie brief advocaat, p. 2). Dat u hier zelf niets over zegt roept echter vragen op. Bovendien maakte u in het kader van uw eerste verzoek nooit enige melding van een stiefvader. U stelde dat u uw biologische vader kwijtraakte onderweg naar België (DVZ eerste verzoek, vraag 13 en CGVS dd. 26 september 2016, p. 3 en 17). Wat betreft de kopieën van uw Afghaans paspoort dient er op gewezen te

worden dat u in het kader van uw eerste verzoek hebt aangegeven dat u nooit over een paspoort hebt beschikt (CGVS dd. 26 september 2016, p. 18). Bovendien blijkt uit de informatie van het CGVS dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is ook de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw Afghaanse nationaliteit te herstellen. Daarnaast blijkt uit bovenvermelde informatie dat het mogelijk is om Iraanse documenten te verkrijgen tegen betaling. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran of de buurlanden, zoals Afghanen, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Op sociale media zijn verschillende berichten te vinden van smokkelaars die reclame maken voor hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Meestal worden er reisdocumenten, bijvoorbeeld valse Schengenpaspoorten, maar evengoed packages aangeboden met nodige documenten om een asielaanvraag te ondersteunen, zoals diploma's etc... Uit bovenvermelde informatie blijkt tevens dat er Afghaanse paspoorten met valse visa voor Iran in omloop zijn.

De door u voorgelegde foto's kunnen aan bovenstaande vaststellingen evenmin iets wijzigen. Gezien het mogelijk is om beeldmateriaal te bewerken is de bewijswaarde van dergelijke stukken hoe dan ook beperkt. Maar, wat er ook van zij, uit de door u voorgelegde foto's kan hoogstens blijken dat u samen bent met [H. M.] en dat u ooit een schip hebt bezocht in Afghanistan. Wat uw werkelijke nationaliteit is kan uit deze foto's geenszins worden afgeleid. Wat betreft de brief van uw advocaat dient opgemerkt dat hij verwijst naar het paspoort van uw echtgenoot dat zou bewijzen dat deze naar Iran is gereisd om met u trouwen (zie brief advocaat, p. 2). Dit stuk bevindt zich echter niet in het administratief dossier. Het gegeven dat uw partner legaal naar Iran zou gereisd zijn kan trouwens niets wijzigen aan de eerdere vaststellingen over uw beweerde nationaliteit. De in de brief aangehaalde algemene informatie over terugkeerders naar Afghanistan is hier niet relevant, gezien er geen geloof wordt gehecht aan uw Afghaanse nationaliteit.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en het volledige administratief dossier, redenen bestaan die de nationaliteit waarop betrokkene zijn verzoek om internationale bescherming baseerde (zie supra) in vraag kunnen stellen en die erop wijzen dat betrokkene dus niet kan worden verwijderd of teruggedreven naar dat land. Er bestaan bij mijn weten geen elementen waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn daadwerkelijk (maar voor mij onbekend) land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (en mij onbekend) het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel I, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij zet haar middel als volgt uiteen:

“Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

zich buiten het land van herkomst bevinden; een gegronde vrees voor vervolging hebben;

“omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”.

de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Deze elementen toegepast op verzoekers: zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 24 december 2015. een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 2122).

Op basis van de verklaringen van verzoeker wordt door verweerster geconcludeerd dat ze geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft kunnen aantonen.

Verzoeker vreest bij een eventuele terugkeer slachtoffer te worden van vervolgingen of minstens van een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM;

Verzoeker wenst te verwijzen naar het Handboek van UNHCR waar in paragraaf 199 het volgende staat:

Tegenstrijdige en onnauwkeurig verklaringen zijn op zich niet voldoende om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus. De onderzoeker heeft de verantwoordelijkheid om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier.

Het UNHCR werpt tevens op dat aan de kandidaat – vluchtelingen het voordeel van de twijfel gegund is, op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen.

Verzoeker is een laaggeschoolde persoon. Door de gebeurtenissen onderweg is hij volkomen getraumatiseerd geweest.

Deze gebeurtenissen en het feit dat hij niet laaggeschoold was om een onderscheid te maken tussen goed en kwaad zorgde ervoor dat hij het advies van anderen gevolgd heeft.

Dit element zorgde ervoor dat verweerster de algemene geloofwaardigheid van verzoeker in twijfel trekt.

Verzoeker betreurt dit ten eerste dat verweerster hem oneindig straft voor de fout dat ze gemaakt heeft.

Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet inroepen omdat ze de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen.

Dat dit middel gegrond is. “

En

“Verweerster hecht ten onrechte geen geloof aan de Afghaanse nationaliteit van verzoeker. Een gesprek van 10 minuten is voldoende om tot de conclusie te komen dat verzoeker een Afghaanse vluchteling is die in Iran gewoond heeft.

Verzoeker geeft toe dat hij eerder niet de waarheid verteld heeft. Maar ze begrijpt niet dat verweerster haar geen voordeel van twijfel wil geven wanneer ze de waarheid wil vertellen.

Verzoeker heeft meerdere stukken voorgelegd waaruit duidelijk blijkt dat hij als Afghaanse vluchteling in Iran woonde.

Verzoeker heeft een kopie van haar huwelijksakte voorgelegd die opgesteld is door de ambassade van Afghanistan in Iran.

Dit document mag niet vergeleken worden met de religieuze huwelijksakte die verzoeker eerder voorgelegd heeft.

Een religieuze huwelijksakte kan gemakkelijk opgesteld worden.

Een officiële huwelijksakte afgeleverd door de ambassade van Afghanistan in Iran kan niet zomaar afgegeven worden.

Verzoeker meent dat ze bewijzen voorgelegd heeft over haar uitwijzing naar Afghanistan. Verzoeker kon op een zeer gedetailleerde wijze uitleggen hoe ze uitgewezen was naar Afghanistan.

Welke stappen ze ondernam om terug naar Iran te gaan?

Welke plaatsten ze naartoe ging?

Verweerster heeft nagelaten om verzoeker ten gronde te horen.

Waarom?

Omdat verzoekers geloofwaardigheid getast is door het feit dat ze niet eerder de waarheid verteld heeft.

Verzoeker heeft meerdere bewijzen voorgelegd over haar huwelijk in Iran. Het feit dat ze getrouwd is met een Afghaan is kan als een positieve indicatie gezien worden dat ze een Afghaan is.

Het feit dat ze een huwelijksakte bekomen heeft van de ambassade van Afghanistan, kan als een indicatie gezien worden dat ze Afghaan is.

Verzoeker had geen belang om nu stukken voor te leggen die tegen haar kan gebruikt worden.

Ze kon gewoon video opnames en foto's voorleggen en stellen dat G. M. (...) is.

Verzoeker heeft dit niet gedaan en besloot om de waarheid te vertellen.

Verzoeker meent dat ze minstens het recht heeft om nog een keer gehoord te worden over haar leven.

De argumenten die verweerster nu gebruikt in haar bestreden beslissing is niet een verrassing voor verzoeker.

Verzoekers raadsman heeft aan verzoeker uitgelegd dat verweerster deze argumenten kan tegen haar gebruiken.

Verzoeker besloot om de waarheid te vertellen.

Waarom schiet iemand bij wijze van spreken in haar eigen been?

Men doet dit alleen wanneer men volledig wil meewerken met een onderzoek.

Verzoekers raadsman heeft dit duidelijk aan verzoekers uitgelegd dat ze volledig moet meewerken met het onderzoek. Zelfs als dat tegen haar kan gebruikt worden.

Verweerster zegt dat de foto's kan alleen bewijzen dat verzoeker een schijn in Afghanistan bezocht heeft.

Wie zal in godsnaam durven om naar Afghanistan te gaan om een schijn te bezoeken?

Alleen iemand die Afghaan is EN die uitgewezen is.

Verzoeker zal in de loop van de procedure nog bewijzen voorleggen waaruit kan blijken dat haar man in die periode naar Iran gegaan is om met verzoeker te trouwen.

Verzoeker wenst ten laatste te verwijzen naar de laatste paragraaf van de bestreden beslissing waaruit gesteld wordt dat de nationaliteit en verblijfplaats van verzoeker onbekend is voor verweerster.

De raadsman van verzoeker is zeer verbaasd door een dergelijk uitspraak. Men mag in een gesprek van 10 minuten tot de conclusie komen dat verzoeker een Afghaan is die in Iran gewoond heeft.

Het is verbazingwekkend dat verweerster na zoveel gehoren niet in staat is om te weten vanwaar verzoeker afkomstig is.

Behandeling van terugkeerders

Verzoeker is van oordeel dat het hieronder staande rapport van toepassing is op zijn situatie. Bij een eventuele terugkeer zal hij in een situatie van isolement terecht komen. Hij is zelf opgegroeid in Iran en dankzij zijn verblijf in België en de opvoeding die hij tijdens zijn verblijf in België gekregen heeft, heeft hij voor een andere normen en waarden gekozen.

Hij wil deze aangeleerde normen en waarden als een rode draad in zijn leven volgen. Hij denkt/praat en handelt niet meer als een Afghaan die in Afghanistan en Iran woont. Vooral wat betreft het respect voor de vrouwenrechten.

Mensen met dergelijke eigenschappen is een doorn in de ogen van de lokale inwoners.

Treatment of returnees

“[...]”

in dit rapport staat dat noch Kaboel noch Herat veilig is voor de burger. Als deze steden niet veilig zijn hoe kan Balkh veilig zijn.

31 January 2018 | Oxfam (Author), published by ReliefWeb Afghanistan

Report on influence of the return of re fugees on the ongoing conflict (situation in Herat, Kunduz and Nangarhar provinces and Kabul)

Returning to Fragility: Exploring the link between conflict and returnees in Afghanistan (Special or Analytical Report, English)

Even when they can rely on family support, the general perception encountered in this research is that vulnerabilities are higher for unaccompanied minors, single women and female - headed households.

<https://www.ecoi.net/en/document/1425172.html>

25 January 2018 | RDC – Refugee Documentation Centre, Legal Aid Board Afghanistan Query response on Afghanistan: Returned asylum seekers Afghanistan – Information on treatment of returnees to Afghanistan, particularly deportees/ failed asylum seekers or those who have returned from studying abroad. (Response, English)

Country Information Report Afghanistan) A report published by UK - registered charity the Refugee Support Network, in a chapter titled "Afghanistan overview", states: "The situation faced by the returnee population is in fact bleaker, with unemployment and difficulties securing a sustainable livelihood an especial challenge for returnees and IDPs, particularly those attempting to re - settle in Kabul and Herat https://www.ecoi.net/en/file/local/1423145/1788_1517321026_2501.pdf

Verweerster heeft nagelaten om rekening te houden met deze elementen.

Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel."

En

"Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B – grond.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door de bovenvermelde redenen. Verzoeker is van oordeel dat ze in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen."

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

(oud) Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/ EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. De parlementaire voorbereiding (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 21-24) die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat de commissaris-generaal in zijn beoordeling van de nieuwe elementen alle elementen en bevindingen die door de verzoeker om internationale bescherming worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij beschikt ook al wordt dit niet door de asielzoeker zelf voorgelegd. De parlementaire voorbereiding geeft vervolgens aan dat de kans op internationale bescherming bijvoorbeeld aanzienlijk vergroot wordt:

- wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de asielzoeker dermate gewijzigd is dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt; wanneer de asielzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing; of
- wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en tegelijkertijd aannemelijk maakt dat deze niet eerder konden worden aangebracht.

De kans op internationale bescherming wordt daarentegen niet aanzienlijk groter

- wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn;
- wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen;
- wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd;
- wanneer ze slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken;
- wanneer ze een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig bevonden werd;
- wanneer ze louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen.

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de nieuwe elementen

In het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal op 20 januari 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien geen geloof kan worden gehecht aan haar voorgehouden Afghaanse nationaliteit en haar verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran omdat (i) zij enkel Farsi spreekt en geen Dari en zelfs met haar ouders Farsi met een Iraans accent sprak, terwijl zij verklaart amper te hebben deelgenomen aan het sociale leven in Iran, (ii) haar kennis van Afghanistan gering is, (iii) haar kennis van de Afghaanse kalender onjuist is, (iv) zij slechts vage algemeenheden kan vertellen over de Hazara, (v) zij er zelf op wijst dat zij niet de fysieke kenmerken heeft van een Hazara, (vi) haar kennis van de verblijfskaarten voor Afghaanse vluchtelingen in Iran te wensen overlaat, (vii) ook haar kennis over het onderwijs voor Afghanen in Iran te wensen overlaat, (viii) zij geen overtuigend voorbeeld kan geven van de beweerd door haar als Afghaanse in Iran ondergane discriminatie en beledigingen, en (ix) zij de verschillende tradities van Afghaanse en Iraanse huwelijken dooreen haalt. Deze beslissing en beoordeling werd bevestigd bij 's Raads arrest van 6 november 2017 met nummer 194 598. Ook in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming volhardde de verzoekende partij in haar Afghaanse nationaliteit. Ter ondersteuning van haar tweede verzoek om internationale bescherming legde de verzoekende partij de volgende documenten neer: een taskara, een religieuze huwelijksakte en een enveloppe. Bij 's Raads arrest van 11 oktober 2018 met nummer 210 795 werd geconcludeerd dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming volhardt in haar Afghaanse nationaliteit en haar verblijf in Iran als Afghaanse vluchteling. De verzoekende partij wijzigt wel de gegevens over haar identiteit. De verzoekende partij stelt dat ze H.F. heet en niet meer G.M.

Ter staving van haar derde verzoek om internationale bescherming brengt de verzoekende partij de volgende documenten bij: kopieën van enkele bladzijden van een Afghaans paspoort op naam van H.F., een kleurenscaan van een taskara, een huwelijksboekje, 30 foto's waarop zij te zien is in Iran en in Mazar-e Sharif. De verzoekende partij voegt ook een brief (dd 28 januari 2019) van haar advocaat toe. In deze brief zet de advocaat van de verzoekende partij uiteen welke documenten de verzoekende partij aan haar nieuw verzoek om internationale bescherming voegt. De advocaat van de verzoekende partij zet ook uiteen dat de verzoekende partij in Afghanistan geboren is en op de leeftijd van negen jaar naar Iran vertrokken is. Gedurende twaalf jaar zou ze in Iran gewoond hebben, en aldaar met haar echtgenoot getrouwd zijn. De advocaat van de verzoekende partij zet ook kort de vlucht van de verzoekende partij uiteen. Vervolgens gaat de advocaat van de verzoekende partij in op de veiligheidssituatie van terugkeerders in Afghanistan.

Aangezien reeds in het kader van haar eerste verzoek tot internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van haar beweringen inzake haar Afghaanse nationaliteit en verblijf in Iran, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat de verzoekende partij naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat de verzoekende partij niet aantoonbaar in haar werkelijk land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat de verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In zoverre de verzoekende partij betwist dat rekening wordt gehouden met haar ongeloofwaardig bevonden verklaringen in het kader van haar vorig verzoeken, wijst de Raad er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek tot internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorige verzoek. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoekster nieuw bijgebrachte elementen, doch dat hij tot de vaststelling gekomen is dat de bijkomende verklaringen en de neergelegde documenten de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas niet vermogen om te buigen.

Wat de kopieën van enkele bladzijden van een Afghaans paspoort op naam van H.F., het huwelijksboekje en een kleurenscaan van een taskara betreft, wijst Raad erop dat het enkel kopieën betreffen en geen originele stukken. Bijgevolg kan de authenticiteit en de herkomst van deze documenten niet worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *"blijkt uit de informatie van het CGVS dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is ook de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw Afghaanse nationaliteit te herstellen. Daarnaast blijkt uit bovenvermelde informatie dat het mogelijk is om Iraanse documenten te verkrijgen tegen betaling. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran of de buurlanden, zoals Afghanen, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Op sociale media zijn verschillende berichten te vinden van smokkelaars die reclame maken voor hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Meestal worden er reisdocumenten, bijvoorbeeld valse Schengenpaspoorten, maar evengoed packages aangeboden met nodige documenten om een asielrelaas te ondersteunen, zoals diploma's etc... Uit bovenvermelde informatie blijkt tevens dat er Afghaanse paspoorten met valse visa voor Iran in omloop zijn".* Deze pertinente motieven van de bestreden beslissing worden op generlei wijze door de verzoekende partij weerlegd. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *"Bevreemdend is ook dat uw huidige taskara afgeleverd is in de provincie Samangan en niet in Ghazni waar u beweert van afkomstig te zijn en waar ook de eerste taskara werd afgeleverd (Verklaring Volgend Verzoek dd. 1 februari 2019, vraag 5). Volgens uw advocaat valt dit te verklaren door het feit dat uw tweede vader van Samangan afkomstig is (zie brief advocaat, p. 2). Dat u hier zelf niets over zegt roept echter vragen op. Bovendien maakte u in het kader van uw eerste verzoek nooit enige melding van een stiefvader. U stelde dat u uw biologische vader kwijtraakte onderweg naar België (DVZ eerste verzoek, vraag 13 en CGVS dd. 26 september 2016, p. 3 en 17)." Vervolgens wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat de verzoekende partij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming verklaard heeft nooit over een paspoort te hebben beschikt. Daarenboven kan er ook niet aan voorbijgegaan worden dat de verzoekende partij bij haar tweede verzoek om internationale bescherming een taskara en een religieus huwelijksboekje op naam van M.G. voorgelegd heeft. In de bestreden beslissing wordt terecht aangegeven dat: *"Bovenstaande toont vooral aan dat u valse Afghaanse documenten kan verkrijgen en dat u er ook niet voor terugdeinst om deze te gebruiken om toch maar internationale bescherming te bekomen."**

De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat de kopie van haar huwelijksakte, die opgesteld werd door de Afghaanse ambassade in Iran, niet vergeleken kan worden met de religieuze huwelijksakte die ze eerder voorlegde. De verzoekende partij stelt dat een religieuze huwelijksakte gemakkelijk kan opgesteld worden, doch dat een huwelijksakte niet zo maar door de ambassade wordt afgegeven. Hiermee gaat de verzoekende partij wederom voorbij aan het gegeven dat uit de objectieve

informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat zowel in Afghanistan als in Iran een hoge graad van corruptie heerst en dat zowat alle documenten er kunnen worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Gelet op de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, moeten de voorgelegde documenten in samenhang met verzoeksters verklaringen in haar eerdere verzoeken om internationale bescherming bekeken worden. Er kan in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming niet voorbijgegaan worden aan haar verklaringen tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming. Met betrekking tot haar verklaringen werd toen geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar voorgehouden Afghaanse nationaliteit en haar verblijf als Afghaanse vluchtelingen in Iran omdat (i) zij enkel Farsi spreekt en geen Dari en zelfs met haar ouders Farsi met een Iraans accent sprak, terwijl zij verklaart amper te hebben deelgenomen aan het sociale leven in Iran, (ii) haar kennis van Afghanistan gering is, (iii) haar kennis van de Afghaanse kalender onjuist is, (iv) zij slechts vage algemeenheden kan vertellen over de Hazara, (v) zij er zelf op wijst dat zij niet de fysieke kenmerken heeft van een Hazara, (vi) haar kennis van de verblijfskaarten voor Afghaanse vluchtelingen in Iran te wensen overlaat, (vii) ook haar kennis over het onderwijs voor Afghanen in Iran te wensen overlaat, (viii) zij geen overtuigend voorbeeld kan geven van de beweerde door haar als Afghaanse in Iran ondergane discriminatie en beledigingen, en (ix) zij de verschillende tradities van Afghaanse en Iraanse huwelijken dooreen haalt. Deze beslissing en beoordeling werd bevestigd bij 's Raads arrest van 6 november 2017 met nummer 194 598.

Met betrekking tot de voorgelegde foto's wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat uit de voorgelegde foto's de werkelijk nationaliteit van de verzoekende partij niet kan opgemaakt worden. Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“Wat betreft de brief van uw advocaat dient opgemerkt dat hij verwijst naar het paspoort van uw echtgenoot dat zou bewijzen dat deze naar Iran is gereisd om met u trouwen (zie brief advocaat, p. 2). Dit stuk bevindt zich echter niet in het administratief dossier. Het gegeven dat uw partner legaal naar Iran zou gereisd zijn kan trouwens niets wijzigen aan de eerdere vaststellingen over uw beweerde nationaliteit. De in de brief aangehaalde algemene informatie over terugkeerders naar Afghanistan is hier niet relevant, gezien er geen geloof wordt gehecht aan uw Afghaanse nationaliteit.”*

De verwijzing in het verzoekschrift naar de situatie van terugkeerders in Afghanistan, is te dezen niet dienstig daar geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters Afghaanse nationaliteit.

De aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij of zij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet loopt, moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Met ongeloofwaardige verklaringen en zonder bewijs van de voorgehouden nationaliteit en afkomst, maakt verzoekende partij zelf het bewijs van dergelijk verband onmogelijk. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van haar vluchtrelaas raakt, te verzwijgen stelt de commissaris-generaal op correcte wijze vast dat er redelijkerwijze van uitgegaan mag worden dat er geen elementen zijn die wijzen op een schending van het non-refoulementbeginsel voor zover verzoekende partij zou worden teruggeleid naar haar werkelijke land van herkomst.

Het geheel aan documenten, landeninformatie en verzoeksters verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad dat de verzoekende partij geen elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

In de mate de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De toelichting van de verzoekende partij laat niet toe vast te stellen dat de verwerende partij haar beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid

of niet op basis van een correcte feitenvinding tot haar besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS